Маленька синичка, чудний голосок,
Безлистого віття останній листок.

Чи вітром повіє, чи снігом посіє —
Сидить під вікном і щебече як вміє.

Про що її щебет? А хто його знає!
Заслухались поле і небо безкрає.

І туча могуча спіткнулась об тучу.
Стоїть собі, слухає пташку співучу.

«Ой чом це ти, пташко, мала бідолашко,
Других звеселяєш? Самій, видно, важко».

«А що мені діять, як ради немає,
Птахи відлетіли, зима наступає.

Кому ж звеселяли цей сад біля хати,
Коли солов'їв іще ждати та й ждати?

Отож і беруся: що буде, то буде!
Одвага і сумнів виповнюють груди.

Чи вистачить хисту, щоб виспівать мрію?..
Співаю як можу, щебечу як вмію».